

- Üzenet az akkori zsidóknak: az ÓSZ-i áldozatok Krisztusra mutatnak, de Ő és az Ő áldozata több ennél. Lépjenek bátran oda Jézus Krisztushoz, mert kezdettől ez volt Isten célja. – Üzenet nekünk: Krisztus áldozatát Isten hogyan készítette elő és mit készített elő: elmond olyan összefüggéseket, amelyek máshol nincsenek leírva.
- Előtte beszél a sátorról. A szentélybe azon keresztül lehetett bejutni – csak a főpapnak, évente egyszer, az engesztelő véráldozattal.
- Jézus Krisztus a Főpap. Nem a „sátoron keresztül jelent meg” (ennek nem felelne meg a sátor—szentély elrendezés), hanem „megjelenvén, mint a jövődő javak főpapja” – „nem kézzel csinált sátoron keresztül... ment be... a szentélybe”. A sátor és a kárpit akadály volt. Jézus a halálával leszakította, de ez csak kép: nem a földi szentek szentjébe ment be, hanem „magába a mennybe” (24. v.).
- Ehhez „különb áldozatot” kellett bemutatnia: a saját vérét. Ő helyettes áldozat, mint az ÓSZ-i állatáldozatok, de Ő Isten Fia, akinek élete (és így vére is, mert „a testnek élete a vérben van”, 3Móz 17,11) tiszta és szent.
- Különb áldozat, mert egyszer s mindenkorra szól, nem kell évente megismételni.
- Különb áldozat, mert „örök váltságot szerez”: örök életet ad.
- Különb áldozat, mert nemcsak a testet (szarx) tisztítja meg.
 - Körforgásként lehetett megélni: vétkezem, bemutatom az áldozatot, megtisztulok. Ez működik a pogány vallásokban is, a csak földi szemmel látó ember megelégedett vele: „megtisztult a test tisztaságára”. És nem értette, hogy mi baja van vele a prófétáknak.
 - A keresztyénségben is sokan élnek magukkal megelégedve: meg vannak kereszteleve, vesznek úrvacsorát, kipipálják a Tízparancsolatot.
 - Isten Lelkének munkája, ha valakit ez már nem elégít meg („Isten nem arra teremtett, hogy így éljek” – vizsgák előtti „imádkozás” közben néha eszembe jutott, hogy nem ez az igazi), és Istentől várja a megoldást.
 - Miért nem elég az ilyen megtisztulás? Mert „a test (szarx) tisztaságára” irányul, de a test kívánsága továbbra is a lélek ellen tör (Gal 5,17).
 - Isten Krisztuson keresztül külön áldozatról gondoskodott. Nem azért, mert voltak, akik tőle várták a megoldást, Őt keresték, hanem mert Ő keresi a bűnös, megtisztulni képtelen embert. Ő sok mindent tesz azért, hogy az emberek „keressék az Istent” (ApCsel 17,27), de „megtalálják azok, akik nem keresik” (Ézs 65,1).
 - Krisztus „örökkévaló Lélek által” áldozta fel magát. A Lélek mutat rá a bűnre, és a Lélek készíti el a váltságot is, és érteti meg velünk, hogy erre van szükségünk.
 - A lelkiismeretet tisztítja meg. Azt terhelik a „holt cselekedetek”, a bűnök – az önmegváltási próbálkozások is. Arra ad megoldást, ami miatt elégedetlen voltam: „Isten nem arra teremtett, hogy így éljek” – most azt az életet élhetem, amire teremtett: „hogy szolgáljak az élő Istennek” (14. v.). A (rég) cselekedetek holtak, Isten élő. Ez azt is jelenti, hogy aki már „az élő Istennek

szolgál”, az nem a bűn és bűnbocsánat reménytelen körforgásában él („mindig ilyen maradok”), nem magára néz, hanem Jézusra, aki „örök váltságot szerzett”.

- Az „első szövetség”: Isten kiválasztott, igényt tart rám, én mégis a bűnben éltem. Krisztus meghalt „az első szövetségbeli bűnök váltságáért”, hogy ne a bűnben éljek. Ez az örökség örökkévaló: örök életet ad, bemehetek a mennybe, ahol nem lehet bűnben élni, vétkezni. Aki elfogadta Jézustól a bűnei bocsánatát, az ebben a szövetségben él.